

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jiřího Pally a soudců Mgr. Petry Weissové a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **nezl. T. F. P.**, zast. zákonnou zástupkyní PhDr. H. P., proti žalovanému: **Ministerstvo školství, mládeže a tělovýchovy**, se sídlem Karmelitská 529/7, Praha 1, o žalobě na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 3. 10. 2018, č. j. 6 A 79/2018 – 66,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I.

[1] Žalobou podanou u Městského soudu v Praze se žalobce prostřednictvím své zákonné zástupkyně mj. domáhá ochrany proti nečinnosti žalovaného, kterou spatřuje v tom, že žalovaný nerozhodl o odvolání proti rozhodnutí ředitele Mendelova gymnázia v Opavě ze dne 23. 6. 2017, sp. zn. GMEN/0781/2017, o neuvolnění žalobce z výuky předmětu estetická výchova výtvarná. Žalobce v žalobě též požádal o osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce z řad advokátů.

II.

[2] Žalobce na výzvu soudu předložil prostřednictvím zákonné zástupkyně Prohlášení o osobních, majetkových a výdělkových poměrech pro osvobození od soudních poplatků (dále jen „prohlášení“). V něm jeho zákonná zástupkyně uvedla, že je rozvedená a žije ve společné domácnosti s žalobcem, který je na ní finančně závislý, je osobou trvale zdravotně znevýhodněnou, její možnosti uplatnění na trhu práce jsou velice omezené. Jedinými jejími příjmy jsou podle zmiňovaného prohlášení a přiložených dokumentů příspěvek na bydlení ve výši 4.858 Kč, příspěvek na živobytí ve výši 3.913 Kč, doplatek na

bydlení ve výši 1.414 Kč a přídavek na dítě ve výši 610 Kč. Celkově tvrzené příjmy zákonné zástupkyně žalobce tak činí 10.795 Kč měsíčně. Jako své jediné výdaje žalobkyně uvedla místní poplatky za odpad, které nevyčíslila, a nájemné a služby, které také nevyčíslila, pouze k nim uvedla, že nájem je zatím v řešení, hledá bydlení a je zatím trvale hlášena v bytě sestry.

[3] Městský soud k tvrzením žalobce uvedl, že je mu vlastní úřední činnosti známo, že zákonná zástupkyně žalobce na správním úseku Městského soudu v Praze vedla či vede dalších 171 kauz. V nich vyčíslila své výdaje následovně: za odpad platí částku 888 Kč za rok, tedy 74 Kč měsíčně, nájemné činí 3.500 Kč měsíčně, záloha na elektřinu 830 Kč a na plyn činí 2.640 Kč měsíčně a platba za čištění komína je 350 Kč za rok, tedy cca 29 Kč měsíčně. Tyto pravidelné měsíční výdaje zákonné zástupkyně žalobce činí 7.073 Kč. Zákonná zástupkyně žalobce podle svého prohlášení nemá žádný majetek větší hodnoty. V prohlášení dále uvedla dluhy z předchozích soudních kauz, jimiž prošla, a to vůči Ministerstvu spravedlnosti, Ministerstvu vnitra, Ministerstvu financí, Ministerstvu kultury, Okresnímu soudu v Olomouci, Městskému soudu v Praze, advokátce a Národnímu památkovému ústavu v celkové výši 364.649 Kč a zmínila další nepravomocné náklady soudních řízení ve výši 4.500 Kč. Městský soud uzavřel, že z příjmů zákonné zástupkyně po úhradě výdajů zbývá měsíčně částka 3.722 Kč. Z těchto prostředků by tedy žalobce a jeho zákonná zástupkyně měli hradit veškeré další nezbytné výdaje (strava, ošacení, hygienické prostředky, dopravu, lékařskou péči apod.). Výše výdajů žalobce a jeho zákonné zástupkyně podle městského soudu zřejmě převyšují tvrzenou výši jejich příjmů. S ohledem na tuto skutečnost městský soud pochyboval o úplnosti a pravdivosti tvrzení zákonné zástupkyně o výši jejich příjmů.

[4] Městskému soudu je k tomu z úřední činnosti známo (věc sp. zn. 8 A 151/2015 a 9 A 57/2018), že zákonná zástupkyně žalobce obdržela v době od února 2011 do března 2013 od Národního památkového ústavu a Ministerstva kultury peněžitá plnění ve výši 902.372 Kč. Městský soud dále z úřední činnosti zjistil, že Okresní soud v Olomouci zákonné zástupkyni žalobce nepřiznal ve věci sp. zn. 11 C 455/2013 osvobození od soudních poplatků s odůvodněním, že na základě předběžného opatření Okresního osudu v Olomouci ze dne 17. 12. 2012 byla žalobkyni vyplacena částka 500.000 Kč jako část náhrady platu.

[5] S ohledem na tyto skutečnosti vyzval městský soud usnesením ze dne 17. 6. 2018, č. j. 6 A 79/2018 – 44, žalobce, aby prostřednictvím své zákonné zástupkyně detailně objasnil příjmy a výdaje rodinného rozpočtu, označil a věrohodným způsobem doložil finanční zdroje, ze kterých tyto náklady hradí, pokud existují; vyjádřil se k tomu, zda a z jakých finančních prostředků hradí zákonná zástupkyně žalobce své dluhy; uvedl a relevantními důkazy doložil, jakým způsobem naložila zákonná zástupkyně žalobce s finančními prostředky ve výši 902.372 Kč a 500.000 Kč, a jaká část z těchto prostředků jí do současnosti zůstala. Zároveň byl žalobce poučen, že při nevyhovění výzvě bude jeho žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků zamítnuta.

[6] Jelikož žalobce přes výzvu věrohodným a úplným způsobem nedoložil své majetkové poměry ani majetkové poměry zákonné zástupkyně, neunesl břemeno tvrzení a břemeno důkazní, které vzniklo současně s podáním žádosti o osvobození od soudních

poplatků. Městský soud tak žádost žalobce o osvobození od soudních poplatků zamítl. Jelikož žalobce nesplnil podmínky pro osvobození od soudních poplatků, zamítl městský soud také jeho žádost o ustanovení zástupce z řad advokátů.

III.

[7] Usnesení krajského soudu napadl žalobce (dále jen „stěžovatel“) včasnou kasační stížností a navrhl je zrušit a vrátit věc krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel namítal, že městský soud postupoval v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2017, sp. zn. III. ÚS 2603/17, jestliže zohlednil několik let staré majetkové poměry stěžovatele a jeho zákonné zástupkyně.

[9] Uvedl, že tvrzení soudu, podle nějž nelze vyžít s částkou 3.722 Kč, se nezakládá na pravdě a je v rozporu se zákonem č. 110/2006 Sb., o životním a existenčním minimu. Stěžovatel objasnil své příjmy i příjmy své zákonné zástupkyně. Tato tvrzení nevěrohodností netrpí. Stěžovatel tvrdil, že nemá povinnost detailně vyčíslovat využití svých příjmů.

[10] Napadené usnesení je podle stěžovatele nesrozumitelné, jelikož z něj není zřejmé, z jakých důvodů městský soud dovodil, že výdaje stěžovatele přesahují jeho příjmy. Stěžovatel není povinen prokazovat, že nemá žádné další výdaje a že mu částka 3.722 Kč k pokrytí výdajů postačuje.

[11] Stěžovatel měl za to, že není povinen prokazovat své dřívější příjmy. Částku 500.000 Kč od své zákonné zástupkyně nikdy neobdržel, tuto negativní skutečnost však není povinen prokazovat. Zákonná zástupkyně již v předchozích řízeních před soudem uvedla, že částku 500.000 Kč spotřebovala, což má být soudu známo.

[12] Napadené usnesení je výrazem svévole městského soudu s cílem přivodit stěžovateli újmu a zabránit mu v přístupu k soudu. Soudce městského soudu je vůči stěžovateli zaujatý a z toho důvodu klade na stěžovatele nepřiměřeně vysoké nároky při posuzování jeho žádosti o osvobození od soudních poplatků.

IV.

[13] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti uvedl, že je mu z úřední činnosti známo, že zákonná zástupkyně stěžovatele vede jménem stěžovatele mnohá zcela účelová řízení. Navrhl zamítnutí kasační stížnosti, jelikož nemá důvod pochybovat o správnosti závěrů uvedených v napadeném usnesení městského soudu.

V.

[14] Nejvyšší správní soud posoudil kasační stížnost v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů a zkoumal přitom, zda napadené rozhodnutí netrpí vadami, k nimž je povinen přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3, 4 s. ř. s.).

[15] Kasační stížnost není důvodná.

[16] Nejvyšší správní soud předesílá, že soud v případě nezletilého stěžovatele při posuzování, zda osobní, rodinné, majetkové a příjmové poměry stěžovatele umožňují osvobození od soudních poplatků, zkoumá jak poměry nezletilého žalobce, tak jeho rodičů, na nichž je svojí výživou závislý (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 7. 2015, č. j. 5 As 103/2015 - 19). V nyní projednávané věci proto městský soud správně zjišťoval osobní a majetkové poměry stěžovatele i jeho matky (zákonné zástupkyně) tak, aby mohl o žádosti řádně rozhodnout.

[17] Stěžovatel namítal rozpor napadeného usnesení s nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2017, sp. zn. III. ÚS 2603/17, podle nějž „*pro rozhodování o osvobození od soudního poplatku jsou rozhodné majetkové poměry v době, kdy má soudní poplatek být uhrazen. Z hlediska práva na přístup k soudu nelze přihlížet k minulým příjmům či k hypotetickým budoucím příjmům (...).*“ Námitka není důvodná. Výše citovaný nález Ústavního soudu upravuje situaci, v níž soud neosvobodil účastníka řízení od soudních poplatků, jelikož dovozoval jeho majetnost ze skutečnosti, že měl v minulosti obdržet od svého bývalého zaměstnavatele částku ve výši 1.208.723 Kč. Tuto skutečnost okresní soud zjistil z prohlášení zaměstnavatele, které bylo součástí jiného spisu vedeného u téhož soudu. Okresní soud dovodil, že tím, že tuto skutečnost účastník řízení v prohlášení o svých majetkových poměrech neuvedl, značně zkreslil svoji finanční situaci. Okresní soud účastníka se zjištěnými skutečnostmi nekonfrontoval, bez dalšího dospěl k závěru o záměrném zkreslení obrazu o svých majetkových poměrech a jeho žádost o osvobození od soudních poplatků zamítl. Taková situace však v nyní souzené věci nenastala.

[18] V nyní projednávané věci městský soud z jiných řízení vedených se zákonnou zástupkyní stěžovatele zjistil skutečnosti svědčící o tom, že v nedávné době disponovala nadstandardním příjmem ve výši 1.402.372 Kč. Současně z údajů uvedených v prohlášení městský soud zjistil, že stěžovatel nemá ani příjmy ani výdaje a jeho zákonné zástupkyni na živobytí pro ni a pro stěžovatele jako jejího třináctiletého syna zbývá měsíčně částka 3. 722 Kč (po zohlednění nákladů na nájemné, odvoz odpadu, zálohy na energie a platby za čištění komína). Z této částky musí zákonná zástupkyně logicky hradit veškeré další nezbytné výdaje. Městský soud z obou těchto důvodů pojal důvodné pochybnosti o tom, že zákonná zástupkyně stěžovatele v prohlášení neuvádí informace o svých a stěžovatelových majetkových poměrech úplně a pravdivě.

[19] Městský soud proto usnesením ze dne 17. 7. 2018, č. j. 6 A 79/2018 - 44, stěžovatele vyzval, aby prostřednictvím své zákonné zástupkyně detailně objasnil příjmy a výdaje rodinného rozpočtu a v rámci toho především vyčíslil náklady, které přirozeně musí mít, ale dosud je soudu neuvedl, zejména na své základní osobní potřeby (škola, stravné, ošacení, obutí a bydlení apod.); označil a věrohodným způsobem doložil finanční zdroje, ze kterých tyto náklady hradí, pokud existují (např. úspory, peníze na bankovních účtech, dary apod.); vyjádřil se k tomu, zda a z jakých finančních prostředků hradí zákonná zástupkyně žalobce své dluhy; uvedl a relevantními důkazy doložil, jakým způsobem naložila zákonná zástupkyně žalobce s finančními prostředky ve výši 902.372 Kč a 500.000 Kč, a jaká část z těchto prostředků jí do současnosti zůstala. Zároveň byl stěžovatel poučen, že při nevyhovění výzvě bude jeho žádost o přiznání osvobození od soudních poplatků zamítnuta.

[20] Městský soud postupoval v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž stěžovatel nese ve vztahu ke zkoumání existence předpokladu nedostatku finančních prostředků jak břemeno tvrzení, tak i břemeno důkazní. Pokud chce tedy být ohledně své žádosti o osvobození od soudních poplatků úspěšný, musí jednak uvést, v čem spatřuje nedostatek svých prostředků, který, dle jeho názoru, vede k nemožnosti soudní poplatek uhradit, jednak musí takové tvrzení řádně doložit. Právní úprava institutu individuálního osvobození od soudních poplatků totiž neukládá soudu povinnost, aby sám za účastníka vyhledával další skutečnosti, které mají nedostatek jeho prostředků k uhrazení soudního poplatku dokládat (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Ans 2/2007 - 51). Skutečnosti rozhodné pro osvobození může účastník uvést přímo v žádosti. Neučiní-li tak, soud jej k tomu vyzve. Příjmy je pak nutno doložit potvrzením, u ostatních skutečností žadatel prohlašuje, že poskytl pravdivé údaje. Při úvaze o splnění podmínek pro osvobození vychází soud ze žádosti a dokladů účastníka řízení, které soudu k tvrzeným skutečnostem dokládá. Přitom zváží výši soudního poplatku a veškeré skutečnosti, které se sporem souvisí (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 8. 2010, č. j. 1 As 23/2009 - 95).

[21] Stěžovatel však na výzvu soudu k doplnění svých neúplných tvrzení ničeho nedoplnil (s výjimkou jedné účtenky prokazující nespecifikovanou platbu v prodejně LINDA-GB s.r.o. ve výši 828 Kč ze dne 3. 4. 2018). Tvrdil, že náklady na stravu za něj hradí příbuzný, náklady na školu nemá, náklady na ošacení a obuv pokryje přídavek na dítě, jiné náklady nemá, nedisponuje žádnými finančními prostředky. K majetkovým poměrům zákonné zástupkyně uvedl, že též ona se stravuje na náklady příbuzného, dluhy nehradí, neboť nemá z čeho. K částkám 902.372 Kč a 500.000 Kč stěžovatel uvedl pouze, že okolnostmi staré pět až sedm let nejsou pro nyní probíhající řízení relevantní.

[22] Stěžovatel tedy ani přes výzvu soudu své majetkové poměry nedoložil a nerozptýlil tak pochybnosti městského soudu o majetkové situaci své a zákonné zástupkyně. Z tvrzení stěžovatele vyplývá, že veškeré výdaje své a své zákonné zástupkyně (kromě nájmu) mají být uhrazeny z poměrně malé částky ve výši 3.722 Kč. Stěžovatel přes výzvu městského soudu nevyčíslil, jaké běžné náklady on a jeho zákonná zástupkyně hradí. Přestože je zřejmé, že tuto částku stěžovatel a jeho zákonná zástupkyně na své živobytí vynakládají, stěžovatel nevyhověl výzvě soudu a své životní náklady neobjasnil. Přes výzvu soudu také neuvedl, jak bylo naloženo s částkami 902.372 Kč a 500.000 Kč, kterými v minulosti disponovala jeho zákonná zástupkyně. Jeho tvrzení ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků proto městský soud správně vyhodnotil jako nevěrohodné a neúplné.

[23] Nejvyšší správní soud se se závěrem městského soudu zcela ztotožňuje. Stěžovatel v nyní projednávané věci neunesl své břemeno tvrzení a břemeno důkazní ohledně existence předpokladů pro osvobození od soudních poplatků. Městský soud se zabýval mimořádným příjmem zákonné zástupkyně stěžovatelky z let 2011 až 2013 proto, aby zjistil, zda stěžovatel a jeho zákonná zástupkyně stále disponují zůstatkem z těchto příjmů. Jelikož se jednalo o poměrně vysoké částky (902.372 Kč a 500.000 Kč), bylo by možné předpokládat, že tyto prostředky stěžovatel a jeho zákonná zástupkyně doposud využívají k úhradě svých životních potřeb. Stěžovatel však na výzvu soudu k objasnění těchto

skutečností ničeho nesdělil. Postup městského soudu proto není v rozporu s nálezem Ústavního soudu ze dne 5. 12. 2017, sp. zn. III. ÚS 2603/17, jelikož městský soud při posuzování žádosti stěžovatele nepřihlížel k minulým příjmům a nedovozoval z nich solventnost stěžovatele a jeho zákonné zástupkyně. Městský soud naopak zjišťoval, jaké jsou jejich aktuální majetkové poměry tím, že vyzval stěžovatele, aby mu sdělil, jaký je zůstatek mimořádného příjmu. Stěžovateli proto nic nebránilo, aby vynaložení těchto finančních prostředků soudu osvětlil. Takový postup je zcela v souladu s výše citovanou judikaturou Ústavního soudu.

[24] Důvodná není ani stěžovatelova námitka, že není povinen dokládat všechny své výdaje tak, aby soudu tvrdil použití všech svých příjmů za nákup konkrétního zboží a úhradu služeb. Městský soud stěžovatele usnesením ze dne 17. 6. 2018, č. j. 6 A 79/2018 - 44 vyzval, aby „*objasnil výdaje a příjmy rodinného rozpočtu a v rámci toho především vyčíslil náklady, které přirozeně mít musí, ale dosud je soudu neuvedl, zejména na své základní osobní potřeby – náklady související se školou, na stravu, ošacení, obutí a bydlení*“. Z výzvy městského soudu nevyplývá, že by po stěžovateli vyžadoval doložení konkrétních účtenek za zboží či služby, na něž vynakládá své příjmy. Městský soud pouze vyzval stěžovatele, aby odstranil pochybnosti soudu o jeho majetkové situaci tím, že vysvětlí, jakým způsobem uhrazuje on a jeho zástupkyně své nezbytné životní výdaje.

[25] Stěžovatel prostřednictvím své zákonné zástupkyně v přípise ze dne 23. 7. 2018 uvedl, že náklady na stravu za něj hradí příbuzný, náklady na školu nemá, náklady na ošacení a obuv pokryje přídavek na dítě, jiné náklady nemá, nedisponuje žádnými finančními prostředky. K majetkovým poměrům zákonné zástupkyně uvedl, že též ona se stravuje na náklady příbuzného, dluhy nehradí, neboť nemá z čeho. Vyjádření stěžovatele proto budí dojem, že on ani jeho zákonná zástupkyně téměř žádné náklady spojené se školní docházkou, stravou, obutím, ošacením či bydlením nemají.

[26] Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známo, že stěžovatel studuje. Nutně mu proto musí pravidelně vznikat náklady na školní pomůcky, jízdné apod. V řízení vedeném u Nejvyššího správního soudu pod sp. zn. 6 Ads 122/2018 brojil stěžovatel, zastoupen svojí zákonnou zástupkyní, proti rozhodnutí ze dne 24. 2. 2017, č. j. 22024/2017/OPA, kterým Úřad práce České republiky – krajská pobočka v Ostravě stěžovateli nepřiznal dávku mimořádné okamžité pomoci na úhradu odůvodněných nákladů dítěte a zajištění nezbytných činností sociálně právní ochrany dětí. V žádosti o mimořádnou okamžitou pomoc přitom uvedl, že mu se „*zahájením studia I. roč. Mendelova gymnázia vznikly v září* (roku 2016 – pozn. Nejvyššího správního soudu) *vysoké náklady na školní pomůcky – učebnici Aj 500,-, prac. sešity à 70,-, v Hv požadován nákup zobcové flétny, příspěvek SRPŠ 600,- Kč, jízdenka 841,§, boty TV 300,-, batoh 500,- Kč atd.*“ Nyní však tvrdí, že mu žádné náklady spojené se školní docházkou nevznikají, jelikož školství je bezplatné. Nejvyšší správní soud se i z tohoto důvodu shoduje s posouzením městského soudu, podle nějž jsou tvrzení stěžovatele nevěrohodná a neposkytují přesvědčivý obraz o finanční situaci stěžovatele a jeho zákonné zástupkyně.

[27] Nejvyšší správní soud zdůrazňuje, že je na žadateli o osvobození od soudních poplatků, aby v souladu s § 36 odst. 3 s. ř. s. doložil nedostatek prostředků. Soud zde nepostupuje z úřední povinnosti (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne

25. 1. 2005, č. j. 7 Azs 343/2004 - 50). Namítá-li proto zákonná zástupkyně stěžovatele, že v jiném řízení již před lety sdělila, že částku 500.000 Kč spotřebovala, neměl městský soud povinnost tuto skutečnost zjišťovat. Břemeno tvrzení a důkazní v tomto směru tížilo stěžovatele a jeho zákonnou zástupkyni, kteří svá břemena neunesli. Námitka stěžovatele proto není důvodná.

[28] Pokud jde námitku stěžovatele, podle níž je soudce JUDr. Ladislav Hejtmánek vůči němu zaujatý, ani tu nepovažuje kasační soud za důvodnou. O námitce podjatosti stěžovatele proti předsedovi senátu, JUDr. Ladislavovi Hejtmánkovi, rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 8. 2018, č. j. Nao 175/2018 – 58, tak, že předseda senátu není vyloučen z projednávání a rozhodnutí věci vedené u Městského soudu v Praze pod sp. zn. 6 A 79/2018. Mimoto městskému soudu nelze ani v nejmenším vyčítat, že pokud se na základě předchozích řízení se zákonnou zástupkyní stěžovatele objevily indicie naznačující, že v nedávné době disponovala nadstandardním příjmem a že tedy nyní na dotaz soudu neuvádí informace o svých osobních a majetkových poměrech úplně a pravdivě, považoval za nezbytné si tvrzené údaje ověřit. V jeho počínání nespatřuje zdejší soud jakoukoli účelovost či zaujatost vůči stěžovateli a jeho zákonné zástupkyni. Jde naopak o krok, bez něhož nelze dospět k řádnému zjištění majetkových poměrů stěžovatele a jeho zákonné zástupkyně.

[29] Nejvyšší správní soud neshledal žádnou z námitek stěžovatele důvodnou. Dospěl k závěru, že městský soud v projednávané věci o nároku stěžovatele na osvobození od soudních poplatků a ustanovení zástupce rozhodl správně a své rozhodnutí řádně a srozumitelně zdůvodnil.

VI.

[30] S ohledem na výše uvedené dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že kasační stížnost není důvodná, a proto ji zamítl (§ 110 odst. 1 věta druhá s. ř. s.).

[31] O náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti Nejvyšší správní soud rozhodl podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. za použití § 120 s. ř. s. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti úspěšný, proto nemá právo na náhradu nákladů řízení. Žalovanému, jemuž by jinak právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti svědčilo, soud náhradu nákladů řízení nepřiznal, neboť mu v řízení o kasační stížnosti žádné náklady nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 21. prosince 2018

JUDr. Jiří Palla
předseda senátu